

var ligesom jeg i sin Tid Medlem af det Udvalg, som havde med Ordningen af disse Forhold at gøre, og det faldt i det ærede Medlems Lod som Minister for offentlige Arbejder at føre Sagen ud i Livet. Det ærede Medlem siger, at da vi i sin Tid lavede disse Porte i den Arkivbygning, som blev indrettet, var det Tanken, at man fra Rigsdagsgaarden skulde kunne se ind paa den smukke Plads, der en Gang skulde indrettes bagved. Det er meget rigtigt, det var den Slags Betragtninger, man viftede os om Næsen med; men det havde været bedre, om man den Gang havde lyttet til det Bevis, som jeg da førte for, at de Porte — og vi havde jo smukke perspektiviske Tegninger af disse Porte — aldrig vilde kunne komme til at give os det, som man fortalte os, de vilde give. Jeg kan huske, at man fortalte os, at naar man kom ud af Rigsdagshovedindgangen ud i Gaarden, vilde man have det smukke Syn ud over denne Have. Men det har altid undret mig, at Folk kunde lade sig vifte om Næsen med noget saadant. Thi ærede Medlemmer maa erindre, hvorledes Terrainforholdene er. De er saaledes, at Rigsdagstrappen ligger paa det høje Sted i denne Gaard, hvorimod det nye Arkiv ligger paa det laveste, og jeg tillod mig den Gang at bevise, at saaledes som Murpillerne blev opført, vilde der kun for den, der gik lige ned ved Arkivet, være et lille Kig ind gennem disse Aabninger. En virkelig Udsigt over dette Terrain eksisterer ikke.

Ulykken er, at man ikke den Gang havde tilstrækkelig Respekt — jeg var den eneste, der havde det — for at give Rigsdagsbygningen den tilstrækkelig værdige Beliggenhed. Det ærede Medlem brugte forleden Dag Udtrykket „Rigsdagsgaarden“, det er den tidligere Kavaler-gaard. Jeg vil indtrængende henstille, om man ikke kunde finde et andet Navn end Rigsdagsgaarden. Jeg finder nemlig, at vel bor vi i en af Christiansborgs tre Fløje, men det skulde dog ikke være ud mod en Gaard. Derfor ønskede jeg i sin Tid, at der slet ikke skulde ligge nogen Arkivbygning paa dette Sted, men at den skulde lægges bag Tøjhuset. Nu har vi imidlertid desværre faaet denne Arkivbygning, og den skiller bestemt den saakaldte — nu maa jeg foreløbig, indtil vi faar et godt Navn sige — Rigsdagsgaard fra den anden Plads. Det ærede Medlem er forarget over, at vi kalder den Bibliotekshaven, men det maa vi virkelig kalde den, thi den har ikke noget som helst med Rigsdagen at gøre,

da Rigsdagen selv har rejst en Mur foran sin Façade, nemlig Arkivbygningen. Og da det nye Bibliotek er den af de fire Bygninger, der flankerer Pladsen, der er den mest dominerende, er det naturligt, at man kalder Pladsen Bibliotekshaven. Der har været store Vanskeligheder ved at tilrettelægge Forholdene der paa passende Maade. Rigsdagsgaardens Midterlinie ligger betydelig forskudt for Midterlinien i den nye Plads, altsaa Midterlinien fra den nye Biblioteksbygning, derfor maa Pladsen nødvendigvis rette sig symmetrisk efter Bibliotekets Beliggenhed. Jeg maa sige, at naar Administrationen med Finansudvalgenes Billigelse er gaaet med til at bevare den lille, gamle gule Bygning og endda opføre en Pendant dertil, er Resultatet alt i alt blevet ganske kønt, ganske fint. Og den Mur, som er blevet opført, er jo blevet opført paa Grund af de usymmetriske Forhold, der findes dernede. Jeg er naturligvis glad ved, at denne Mur og disse Bygninger for en Del maskerer den hæslelige Arkivbygning.

Ulykken er, som sagt, gammel. Man har ikke i sin Tid villet høre de Indvendinger, der blev gjort, og nu sidder man med Forholdene dernede, som man sidder. Rigsdagens Façade har ikke faaet den tilstrækkelig værdige Plads foran sig. Man ved ganske vist ikke, hvorledes Gaarden skal anlægges, jeg kender ikke Planerne i saa Henseende. Det kan maaske blive overmaade smukt. Det ærede Medlem siger, at der kommer kun een ned i Bibliotekshaven for hver 100, der færdes i Rigsdagsgaarden. Uden at komme ind paa Tallenes absolutte Værdi vil jeg sige, at det bliver kun nogle faa, dem, der holder sig paa den nederste Del af Terrainet i Rigsdagsgaarden, der vil faa et Kig ind paa Pladsen. Hovedparten, de, der bevæger sig oppe ved Rigsdagfaçaden, vil, selv om de Forandringer, der er planlagte, bliver foretaget, umuligt kunne faa et Indblik i Arealet bagved.

Siden jeg nu er begyndt med et kunstnerisk Emne, vil jeg omtale et andet, nemlig Spørgsmaalet om Mineralogisk Museums Udsmykning. Det er særdeles godt, naar Staten foruden at yde, hvad der kræves til Forskning og til Laboratorieøvelser for de studerende, har Raad til at udsmykke kunstnerisk de Bygninger, hvori dette Arbejde skal foregaa. Der er, saa vidt jeg ved, i alt stillet saadant noget som 40,000 Kr. til Raadighed til at tilvejebringe en smuk Trappeopgang i Museet. Jeg maa imidlertid udtale min Forbavselse over det Resultat